66 Ой зійду я на могилу,
Пущу коня на долину,
Кінь у травах потопає, —
Моє серце їм стискає.

І склоню я головоньку
На зелену муравоньку,
К груди матері припаду,
Щоб втишити думу вражу.

Та не тихне дума люта
Про кайдани і про пута,
Про сиротство і неволю
І про царську самоволю.

Мамо, мамо, земле рідна,
Українська земле бідна,
Чим ти бога прогнівила,
На тугу ганьбу заслужила?

Тебе ворог топче, давить,
Обдирає і безславить, —
Та, за вражу підлу плату
Твої діти в власну хату

Радіб в углах підкопати,
І в підлотих розхитати,
Люду твого чудну мову
Геть розбити, мов полову!

Мамо, мамо, — я ридаю,
Україно, чудний краю,
Так буйний, широкий, вільний, —
Чом ти, краю, так нещасний?

Так промовив — і в тій хвилі
Мені з очей як пообтирали
Сльози дві гіркі, кроваві,

Коли чоловік натрудить ся, то [illegible] що-м хоче ходить по тім місці, де буде [illegible] його праця (Стефаник)

Розмотилась по мураві.
Він — могила стрепенулась,
Мов в лісадах похитнулась

<u>Пропащий чоловік</u>

<u>Пісня перва</u>

Крізь темну ніч і бурю й хуртовину
Мов лютий звір реве, дудить, жене,
Тримає через гору і долину
Могуче щось, невпинне і страшне.
Минає ліс, ріку, горбок, хатину,
Ту мчить горою, там мов в гріб пірне, —
Криваві очи тьму свердлують пізну,
Сто ніг залізних б'є о путь залізну.

Здоров, здоров був, велите могучий,
Що потрясаючи ходом своїх ніг
~~[illegible]~~ Твердії скали, недоступні кручі!
Простір — ~~[illegible]~~ твій дім і дорога твій нічліг,
В залізній груди твоїй жар горючий
Що пре тебе в невтомний той побіг
А хід твій ломить межі і перешкоди,
Єднає враз всі землі і народи.

Он ~~[illegible]~~ важко стогнучи, немов [illegible],
І искри мечучи, мов казкові змії
Ти крізь глибокі каміні проломи
В горі продовбані летиш грізні
~~Стоять~~ Роздався світ, загрохотіли громи,
І ти ~~[illegible]~~ потонув ти в провал камінний,
Його грохіт каже, що ти сміливий гонець,
І світло мирно блимає з віконець.